

Subscription

Inland: Rs. 50/- per year.

FOR ADVERTISEMENTS

Apply to:

The Manager,
Morning Star, Vaddukoddai.

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka under No. Q/J164/News/87

Established: 1841: A Christian Weekly: Published Every Friday

Vol. 148 JAFFNA, FRIDAY, 8th & 15th APRIL 1988, No. 2 & 3

RIGHTEOUSNESS EXALTEETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

UNDELIVERED ISSUES

Please re-address
all undelivered issues
of the Morning Star to:-

The Manager,
"Morning Star",
Vaddukoddai.

Installation of New Principal

At a solemn but impressive ceremony, Dr. Eliathamby Seevaratnam Thevasagayam was installed as Principal of St. John's College, Jaffna, on Friday 5th February 1988 by the Right Rev. Jabez Jebasir Gnana-pragasam, Bishop of Colombo.

The Induction service at St. John's Baptist Church, Chundikuli, commenced with a prayer by its Parish priest, the Rev. J. Sarvanandan followed by the singing of the hymn "Be thou my guardian and my guide". The Tamil text was read by Mr. C. P. Jeevanantham, supervisor of the Lower school. The congregation then joined in the singing of a Tamil lyric which came as a welcome respite. The English text was then read by Mr. J. N. Ponniah, Vice-Principal of the College.

All eyes were then focussed on the three personages who played a very prominent role in the induction ceremony. Mrs. L. P. Jeyaveerasingham Principal, Chundikuli Girls' College, on behalf of the C. M. S. Governing Body, presented unto the Bishop, Dr. Eliathamby Seevaratnam Thevasagayam, duly appointed Principal by the Governing Body of C. M. S. institutions in Sri Lanka, to be Principal of St. John's College, Jaffna.

The Bishop, the Right Rev. J. J. Gnanapragasam then addressing the brethren in the name of God said that the church proposed to install as Principal of the College, Dr. E. S. Thevasagayam who had been duly appointed to that office. He also reminded the brethren that the church called upon them to pray earnestly that day to Almighty God that he would grant to his servant grace to discharge aright the duties which belonged to so sacred a trust.

After the rendering of a 'Thevaram' (Devotional song) by Rev Issac Selvaratnam, an earnest prayer of supplication followed. At the end of the Litany, the Bishop addressing Dr. E. S. Thevasagayam said that he had been duly chosen and appointed as Principal of the College. To the question whether he was willing, in God's name and for the love of those who would be placed in his care, to undertake that office, the Principal responded that he was willing, God being his helper. To another question whether he would seek by the grace of God to do all in his power for the welfare of the school, maintaining its traditions, guarding its constitution and furthering its ideals, the Principal responded that he would, God being his helper. To yet another question whether

A Great Day of Thanksgiving

On the invitation of the Methodist Church to join in a Thanksgiving Service on the 11th August 1987 at 4 p.m., crowds from all parts of Jaffna wended their way to St. Peter's Church, Chapel Street, Jaffna, through the debris of shattered buildings strewn about, and trying carefully to avoid gaping holes in streets and grounds, both of which had resulted from the unwarrented shelling from the Fort by the Sri Lankan Army. There was also the possibility of hidden landmines. The sight of the dilapidated Town Hall, the ruined Central College buildings, the overgrown bushes on the Esplanade round about the Church sent a chill down the spines of those moving towards the Church. It was the first time after a year or so that people were able to get to that place.

In the midst of all these, stood the lone Methodist Church, the chief Church of all the Methodists in Jaffna, devoid of much of its beauty, its front outer half-wall utterly destroyed, the small gate leading to the Church smashed, and shell marks on the front wall, but still standing as the Church of God, proclaiming His Name.

Going inside, one noted in an instant the broken stained-glass window with many holes but with the figure of Christ in all its majesty untouched. The beautiful huge chandelier, which had adorned the Church were all gone, including Rev. Veerakathipillai's Memorial chandelier, looming large in front of the altar. One also noted the ravage of the shells on the giant pillars and the ceiling and the hurried patch work on the right side of the

ther he would be diligent faithfully and wisely to administer his rule for the greatest good of those under his charge, the Principal once again responded that he would with the grace of God.

The Bishop presented a copy of the Holy Bible to the newly inducted Principal. The Head Prefect then handed over the School's bunch of Keys to Mr. K. Pooranampillai, Principal Emeritus who in turn entrusted it to Dr. E. S. Thevasagayam the new head.

The Bishop's inspiring sermon followed by his prayer and blessing and the singing of the hymn "Thy hand, O God, has guided Thy Flock from age to age;" brought the solemn service to an end. The new Principal entertained the distinguished gathering of over five hundred to tea in the College Hall.

building which had nearly come down by a shell-blast.

It was a Service to thank God for the marvellous way in which He had given them back their place of worship. Christians from all denominations and some others were there to participate in this act of thanksgiving.

The worshipping Methodist Church had suffered immensely going from Church to Church, yet undaunted in its worship prayer and fasting. Christians all over were praying with them and many sympathisers of all categories had raised pleas to the Government on their behalf. The Anglican Church in Jaffna and the College had extended their arms to help by giving them a place to worship.

In addition to this suffering, the worshippers had been driven from their damaged or demolished homes and were huddled together with relatives or friends far from the Fort. The Parsonage, the new Y. W. C. A., the Trimmer Hall all of which were in the Church Complex, and Central College, Vembadi Girls' College and people's homes round about Fort had seen untold damage by incessant shelling from the Fort for a period.

And so it was a great day to go back to the Church and worship. Thanksgiving swelled from the hearts of everyone present for the wonderful mercy of God who had brought about this Peace Accord and peace to go to these places without fear of being shelled or killed in a moment.

The swelling of the Organ and Violin music in the Church, the 500 or more voices rising in unison to sing "Now thank we all our God", the Priest, Rev. K. P. Govindarajah's voice sounding again from the Pulpit with others following, the meaningful message given by Rev. D. R. Ambalavanar, the Choir resounding its beautiful anthems contributed to a real thanksgiving to our Great God. All had one feeling, "God is faithful. His mercies are great".

Soon followed a Fellowship Tea in the Percival Hall behind the Church. The number present exceeded the number expected. All left with happy hearts and songs of praises to God who had made this possible.

Our fasting, praying and praising are not going to end with this day. We as a people of God are going to continue all the days of our life so that God's love and peace will reign in our hearts, in the hearts of all our fellow-

Obituary

Mrs. Gresilda Rasammah Selvadurai

We are sorry to record the death of Mrs. Gresilda Rasammah Selvadurai, wife of Mr. S. S. Selvadurai, Former Principal Udupiddy American Mission College, and Treasurer of J. D. C. S. I. for many years, which took place on Monday the 15th February 1988. The funeral took place at her residence at Kalluvam Udupiddy on Wednesday the 17th February. Rt. Rev. S. Kulandran in his tribute said that Mrs. Selvadurai was a lady of great charm and maintained the house with utmost devotion and fortitude. She was a tower of strength to her husband and discharged her duties with tact and efficiency. The remains were then removed to Udupiddy cemetery for interment. She leaves behind besides her husband, Dr. & Mrs. Selvachandran and Dr. & Mrs. Selvarajan (sons & daughters-in-law).

Miss Rasammah Eliathamby

The death occurred on Monday the 14th of March 1988 of Miss Rasammah Eliathamby former teacher of Jaffna College Primary School. The funeral took place at her residence at Anaicodai on Wednesday the 16th March. Mr. W. N. Thevakadacham in his tribute said that Rasammah Acoo who retired from Jaffna College in 1965 belonged to the old band of devoted teachers whose traits were, punctuality, promptitude and loyalty. The remains were then removed to Manipay cemetery for burial.

IN MEMORIAM

TREASURED MEMORIES
OF

Robert John Thuraijah

Called to Rest: 5th April 1986

To us you are something special
How much we miss you when
the family

Meet and you are not there.
Our thoughts go back as often
as they do,

To the years of happiness spent
together.

Precious memories for ever linger
in our hearts.

With everliving adoration on this
Second anniversary of our
Physical parting

Wife children and their families.

5, Dutch Road,
Chavakachcheri.

men in every nook and corner of Sri Lanka and the whole world.

— Ruby Appadurai.

12-8-87.

உதயதாரகை

UTHAYATHARAKAI

Estd. 1841.

திருத்தவ வார இதழ்.] [வெள்ளிதோறும் வெளிவருவது
நீதி ஜனத்தை உயர்த்தும்: பாவம் எந்தக்குலத்துக்கும் இழிவாம்.

மலர் 148]

8, 15-4-1988

[இதழ் 2, 3

நான் கல்வாரி அன்பை அறிந்திருக்கிறேனா?

— அமிக்காமிக்கேல் —

பவுல் அப்போஸ்தலன் விசுவாசிகளுக்கு "நீங்கள் கிறிஸ்துவியனுடைய அன்பின் அகலமும், நீளமும், ஆழமும், உயரமும் இன்னதென்ற உணர்ந்த: அறிவுக்கெட்டாத அந்த அன்பை உணர்ந்தகொள்ளுங்கள்... வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்" என்று எழுதினார் எபே. 3:16-19 இத்தவார்த்தைகள் நமது புத்திக்கு எட்டாதவை. இந்த அன்பை நாம் அறிவோமா? கிறிஸ்துவைச் சின்னமாய்க் கொண்ட இந்த மகத்தவ அன்பின் மகிமைக்கு முன்பாக நாம் வெட்டித்தொட்டு தலை குனிந்து புழுதிமட்டும் நம்மைத் தாழ்த்த வேண்டியவர்களாகவே இருக்கின்றோம். ஒரு கேள்வி எழும்புகிறது. கல்வாரி அன்பை நான் அறிவேனா?

என் ஆண்டவர் எனக்கு இரங்கினதுபோல நானும் பிறருக்கு இரங்கவில்லையானால் நான் கல்வாரி அன்பைச் சிறிதும் அறிந்தவனல்ல. என் ஊழிய எல்லைக்குட்பட்டவர்களை அற்பமாய் என்னை, அவர்களுடைய பெலவின்ன்களைக் குறித்துக் குறை கூறி, நான் தேவனுலேதான் இந்தப் பதவியில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதை (1 கொரி 4:1) மறந்து என்னை மென்மையானவனாய் என்னுடையவனானால் என்னுடையவனானால் என்னை அன்பைச் சிறிதும் அறிந்தவனல்ல. நான் பிறருடைய குற்றங்களையும் பாவங்களையும் குறித்துச் சர்ச்சை செய்யவோ, ஒரு கிறிஸ்துவியன் தப்பித்ததைக் குறித்தாவது ஏதேனும் பேச்சுவோ செய்வேனானால் நான் கல்வாரி அன்பை அறிந்தவனல்ல.

அன்பற்ற ஒரு கடிதத்தை எழுதுவதோ, அன்பற்ற ஒரு வார்த்தை பேசுவதோ, அன்பற்ற ஒரு காரியத்தை ஆலோசிப்பதோ எனக்கு துக்கத்தையும் வெட்டத்தையும் உண்டுபண்ணாவிட்டால் நான் கல்வாரி அன்பை அறிந்தவன் அல்ல. பிறருடைய தப்பித்தவனை விசாரித்துத் தீர்ப்புச் சொல்லவோ தண்டிக்கவோ செய்யும்போது அன்பினால் அப்படிச் செய்யாதிருப்பேனானாலும், பிறரைக்கடித்து கொள்ளும்போது என் உள்ளம் வேதனைப்படாதிருக்கும்படி நான் கல்வாரி அன்பைச் சிறிதும் அறிந்தவனல்ல. நான் சீர்திருத்த முயலும் ஒருவர் செவிகொடுக்க மறுப்பாராது, அதன்மூலம் கோர்ப்படைந்து என்

முயற்சியைக் கைவிட்டு மெதுவாய்ப்பின்வாங்கப் பிரயாசப்படுவேனானால் நான் கல்வாரி அன்பைச் சிறிதும் அறிந்தவனல்ல.

எனக்கு அருமையானவர்கள் தங்கள் தப்பித்தவனின் பலனை அனுபவிக்கும்போது என் உள்ளம் அக்கலாய்ப்படைவதால், தூரதேசம் சென்ற இளைய மகனுடைய அவதிகளைக் குறைக்கப் பிரயாசப்படாத தப்பிப்பைப்போல (ஆக். 15:11-16 பொதுமையா பிராமல், "தரோகிசனாடைய வழி கடினமானது" (ரீதி. 13:15) என்னும் தேவ ரீதி கிரியை செய்ய இடங்கொடாமல் தடை செய்வேனானால் நான் கல்வாரி அன்பைச் சிறிதும் அறிந்தவனல்ல. ஆத்துமாக்களின் வாழ்வுக்காக நான் எடுத்துக்கொள்ளும் பிரயாசங்களின் ஏதுவால் தப்பெண்ணமும் அவமானமும் ஏற்பட்டால், கெத்சமேனையையும் கிறிஸ்துவையையும் நினைத்து, அவற்றை அவரிடமே ஒப்புவித்து, சமாதானத்தோடும் அமைதியோடும் போகமுடியாமல் மனக்கலக்கமடைவேனானால் நான் கல்வாரி அன்பைச் சிறிதும் அறிந்தவனல்ல.

நான் சமாதானமற்ற இடத்தில் 'சமாதானம்' சமாதானம் என்று சொல்லி, கொடிய ரணங்களுக்கு மேற்பூச்சுப் போடுவதில் திருப்தியடைவேனானாலும், 'உங்கள் அன்பு மாயமற்றதாயிருப்பதாக' என்னும் கட்டளையை மறந்து, சந்தியத்தை மழுக்கி, உண்மை பேசுவதற்குப்பதிலாக நயமாகப் பேசவேனானாலும் நான் கல்வாரி அன்பைச் சிறிதும் அறிந்தவனல்ல (எரே. 6:14 ரோம. 1:29) பிறர் அடையக்கூடிய உண்மை பதவியை அளிப்பதில் எனக்கு ஏற்படும் சிரமத்தைக்கருதி மெதுவாய் நடுவ முயலுவேனானால் நான் கல்வாரி அன்பை அறிந்தவனல்ல, என் சொந்த விருப்பத்துக்கேற்றவைகளை மட்டும் தெரிந்துகொண்டு, எனக்குப் பிரியமானவைகளை மட்டுமே பற்றிக்கொள்ளப் பிரயாசப்படுவேனானால் நான் கல்வாரி அன்பை அறிந்தவனல்ல.

நான் தேவ கிருபையினால் மனதை அடக்குவதற்குப் பதிலாக மனதைத் தளரவிட்டு, சுயபரிதாபம் சுய அனுதாபம் என்னும் தீமைக்குள் 'பதுங்கிக்கொள்ள முயலுவேனானால் நான் கல்வாரி அன்பை அறிந்தவனல்ல. என்னிவி

இருபத்து மூன்றாம் சங்கீதத்தைத் தழுவிச் கூறப்படுகிறது!

[வறுமைக் கொரப்படியில் சிக்கித் தவிக்கும் ஏழை ஒருவரின் புலம்பல்].

ஆளுகிறவர்களும் அதிகாரம் படைத்தவர்களும் எங்கள் மேய்ப்பர்களாயிருக்கிறார்கள்.

நாங்கள் அனைத்திலும் குறைவுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம்.

சாலை ஓரங்களிலும், கடற்கு வெளியே சேரிகளிலும் நாங்கள் தங்கியிருக்க இடம் கொடுக்கிறார்கள். தொழிற்சாலை கழிவுகளால் நச்சேறிய நீரை எங்களுக்குப் பருகத் தருகிறார்கள். புதுப்புது நோய்கள் எங்களைத் தாக்குகின்றன அரசியல் சண்டைகள், போர்கள், ஊழல்மகள் இவை குத எங்களை வழி நடத்துகிறார்கள் நாங்கள் நோய்கள், பட்டினி இவை மத்தியில் நடந்தாலும் மதுபிடிபுகள், திராபட்டங்கள் மூலம் எங்களுக்கு வழி காட்டுகிறார்கள் எங்களைப் பாதுகாக்க ஏற்படுத்தியவைகள் எங்களுடைய பதம் பார்க்கின்றன. நாங்கள் பசித்துக் கிடக்கும் போது ஆயிரக்கணக்கில் செலவு செய்து விழாக்களும் விருந்துகளும் நடத்துகிறார்கள். எங்கள் உடல்கள் மழையிலும், வெய்யிலிலும் நிராடுகின்றன, எங்கள் பாதிராங்கன் என்றுமே காலியாக இருக்கின்றன. வாழ்காடெல்லாம் தீமைகளும், தண்டனைகளும் எங்களைத் தொடருகின்றன. நாங்கள் சதா காலமும் இந்த நிலையிலேயே நிலைத்திருப்போம்?

— டி ரெஜிசத்திரா

ருக்கும் நான்என்னும் ஆணவம் தலைதாக்க ஆரம்பித்தால், உடனே நான் கர்த்தருடைய பெலத்தால் அதை வெளியெதள்ளிக் கதவை அடைக்கத் தவறுவேனானால் நான் கல்வாரி அன்பை அறிந்தவனல்ல. திடீரென்று ஏற்படும் ஏதேனும் சம்பவத்தால் அன்பற்ற அமைதியற்ற வார்த்தைகளைப் பேசுகிறேனானால் நான் கல்வாரி அன்பை அறிந்தவனல்ல.

என்மேல் குற்றஞ்சாட்டுகிறவர்களை நான் பார்க்கும்போது, நான் என்னை அறிந்திருப்பது போல அவர்கள் என்னை அறிவார்களானால் இதிலும் மிகவும் அதிகமாய்க் குறைகூறுகிறேன் என்பதை உணராமல், அவர்கள் அநியாயமாய் என்மேல் குற்றஞ்சாட்டுகிறார்கள் என்று சொல்லி அவர்களைப் பதைக்கத் துணிவேனானால் நான் கல்வாரி அன்பை அறிந்தவனல்ல. உலகமுழுவதிலுமுள்ள கடற்கரைமணல்தின்னமும் இரண்டு தடவை கழுவுகிற ஆண்டவர் என் மனதிலிருந்து எவ்வித எண்ணத்தையும் மாற்றமுடியும் என்பதை உணராமல், என் கண்பனிடம் 'ஆம்' மன்னித்திருக்கிறேன். ஆயினும் மறக்கமுடியாது" என்பது எனது நான் கல்வாரி அன்பை அறிந்தவனல்ல.

(வளரும்)

இறைவன் எங்கே இருக்கிறான்??

எங்கெங்கோ தேடிப் பார்த்தேன் இறை வனையோ காணவில்லை அந்தமிகும் உன்வ கோயில் அனைத்துமே பார்த்தேன் காணும் பற்பலவாரம் தோன்பு செய்தேன் அங்கமெல்லாம் மெய்தந்தறி அடியவன் நான் கண்டதில்லை.

என்குறும் இறைவன் அங்கே இருக்கிறான் என்று காண்குன்றத் வேட்கை நெஞ்சில் தவித் தோங்கும் அவ்வப்போது அங்கே நான் மீண்டும் மீண்டும் இக்கேள்வி நெஞ்சில் மோத சேன்றேன் நான் தன்மை நாடி தத்தையிலே முழுகலானேன்.

மாணவெழில் மென்வ மங்கி முன்னிட்டு குழந்த வேளை முனையில் ஓர் விட்டு முன்னே மின்னிக் குகம்பதின் கீழ் சாலையிலே யாரோ ஏதோ கற்றம் முற்றம் தேடக்கண்டு — அவ் அவனையிலே அவர்க்கு உதவ என்னி வினாத்தடுகே சேன்று நின்றேன்.

கந்தையான வேட்டி சட்டை கையினத்த கவிதத் தோற்றம் வந்தவனாக் கவனி யாமல் வந்தது ஏதோ தேடுகிற இந்த வேளை இவ்விருட்டில் வதை தேடுகிறீர் என்ற பத்தமுடன் மென்வ கேட்டேன் பதில் ஏதும் கிடைக்கவில்லை

அதே சேன்று மீண்டும் கேட்டேன் அடைமையாய் விடையித்தார் ஒரு காசை தொலைத்து விட்டேன் அதையே நான் தேடுகிறேன் ஒரு வேளை இவ்விருட்டில் நீரும் உடன் சேர்த்து தேடும் என்கு மறு வார்த்தை பேசிடாமல் மீண்டு மவ் தேடலானேன்.

பொங்கி வந்த சிப்பிட்டக்கி இங்கு தாது தொலைத்தீர்? என்றேன் அவ் கேளது விட்டதுள்ளன அக்காசை தொலைத்துவிட்டேன் ஆனாலும் இங்கு நல்ல வெள்ளியாக இருப்பதனால் விட்டை விட்டு இங்கு வந்து தேடுகிறேன் என்றனார் என்னைப்பார்த்து.

கேட்டவுடன் பாவம் முன்க் கோவாறு இவ்விடம் போய் மாட்டிடுமே வினாய் என்ற மனம் தொத் தேன் நானும் விட்டினிலே தொலைத்த காசை விதியிலே தேடலாமா? சித்திப்பீர் என்றேன் ஏனோ சித்திட்டார் வெடிச்சிப்பி

இவ்விதத்தில் தொலைத்த காசை இங்கு தேடல் சிப்பி ஏன்கு உன்வத்தில் இருக்கும் நாதர் உண்மையாம் மெய் பொருளை உன்வத்தை விட்டு விட்டு உலகெங்கும் தேடும் செய்கை என்னத்தான் ஏற்ற தன்கு என்று கேட்டார் என்னைவன்.

நடக்கின்றேன் நெடுஞ்நாடும் தகர்த்து விடக்கில் வெட்டிக்கின்ற சத்தங்கள் கேட்டு வினாத்து மக்கள் ஓடுகின்றனர் சித்தத்தேன் சிறிது நேரம் கண்டு விட்டேன் அவனை இங்கு சில பொருளாம் கடவுளை நானும்

கரிய வானின் கடலின் அடியில் கடவுளாக் கண்டேன் வித்த மலரின் இதழ்க் தம்பித் வேந்தனாக் கண்டேன் ததின் ஒளியின் நிலையின் பொழியில் கடவுளாக் கண்டேன் ததீக்கும் பரக்கும் உயிர்கள் மகிழ்வில் கோமானாக் கண்டேன்.

தொகுத்தவர்:-

செவ்வி — ஜீவா — முருகேசு
கருணா நிலையம்
கிளிநொச்சி.

தாரகை ஒளி

"பேதைகளின் தவறுகள் அவர்களுையே கொன்றுவிடும்;
சிறுமதியோரின் தற்பெருமை அவர்களை அழித்துவிடும்."

— தீதிமொழிகள், 1:32

எங்கள் கருத்து

கிறிஸ்தவ வெற்றி இதுவே!

எல்லோரும் இயேசுவை விட்டேகிறாயினும் நீ நல்ல விசுவாசமுடன் நாதருடன் நிற்பாயா? அவர் நிமித்தம் அயலாரின் ஆதரவை இழந்தாலும் அவரைப்பப் பற்றித் தவிரவே நிற்பாயா? ஆத்திரப்படாமலே காத்திருப்பாயா நீ பாத்திரமாய்ப் பாவித்தால் பணிவுடனே அமைவாயா? கண்ணீரின் பள்ளத்தில் கலங்காமல் செல்வாயா? அண்ணலார் சித்தத்துக் கடங்கியே நடப்பாயா? துன்பமது சூழ்ந்தாலும் 'இன்பமே' என்பாயா? துடிமரணம் நுழைந்தாலும் திடமுடனே சகிப்பாயா? சோதனைமேல் சோதனைகள் தொடர்பாக வந்தாலும் சோர்பின்றிச் சலிப்பின்றிச் சிரிப்புடனே செல்வாயா? மற்றோர் நித்தித்தாலும் முறுமுறுக்க மாட்டாயா? சுற்றிலும் சோதனை வந்தும் தீங்கில் விழாதிருப்பா? உண்மைக்காய் போராடித் துன்பமே அடைந்தாலும் உண்மையினில் இறுதிவரை உறுதியாய் நிற்பாயா? வரவினையே எதிர்பார்த்து வாஞ்சித்து நிற்பாயா? பாத்தினிலே உன்மனதைப் பதித்தென்றும் வைப்பாயா? பரியாசம் செய்வோர்க்கும் ஒருசாட்சி சொல்வாயா? அருளிலாக் கயவர்க்கும் அன்புகூர்ந்தளிப்பாயா? ஆண்டவரின் சேவைக்கோர் அழைப்புணக்குண்டானால் அன்புடனே "அடியவனே அனுப்பிவிடும்" என்பாயா? அந்தகாரத்தினிலே அலைந்திடும் மக்களுக்கு மைந்தனார் மீட்பதனை மறைக்காமல் சொல்வாயா? தீயோரின் தீயம்பு திரள்திரளாய் வந்தாலும் தளராமல் ஜெபத்தோடு கையியமாய்ச் செல்வாயா? தொலைதூரமாயினும் நீ தேவனுடன் நடப்பாயா? அலைமிகவே அடித்தாலும் மலையாமல் செல்வாயா? அவரையே நேசித்து அவராலேயே நிறைந்து அவர்க்காகவே உழைத்து அவர்க்காகவே பிழைப்பாயா? "என்னுள்ளில் வசிப்பதோ இயேசுவே நானல்ல" என்றறி சொல்வாயோ? இதுவே உன் வெற்றி!

ஆர்வாதம் என்னுல் என்ன?

* வாழ்வின் கிறைவுக்குரிய கலன்கள் வாழும் ஆர்வாதம் என்பர், இவ்வுருவம் வாங்கி கொண்டு எழுப்பதல் கூட்டங் களையும் நடத்தபவர் செல்வத் திலும், செல்வாக்கிலும் இருக்கிறார். இதுகடவுள்தந்த ஆர்வாதம் என்று தவறாகக் கூறுகின்றனர் சிலர், ஆர்வாதம் என்பது இறைவனை அருட்பேறாகும் அவரது சித்தப்படி சில பல சமயம் நம் விருப்பத்திற்கு மாறாக இருப்பதையும் ஆர்வாதமாகும்.

* கடவுளன்றி ஆர்வாதம் கிட்டுவதில்லை என்ற கருத்து மேலோங்கியிருப்பதால், ஆர்வாதத்தை சமய அனுபவமாகக் கூறலாம். எனினும் இறை உறவு, இறையாசின் பண்புகள் அழுத்தமோ, முக்கியத்துவமோ பெறாவிட்டால் அவை வெறும் தன்னலமுள்ள போரையாகத் தானிருக்க முடியும்.

* "ஆசி" என்னும் தமிழ் சொல்லுக்கு "வாழ்த்து", "நன்மொழி" என்று பொருள் படுத்தலாம். இருந்தும் இச் சொல் இறைவனின் அருட் செயலைப் பெரிதும் விளக்க வில்லை.

* வாழ்வில் தன்பயில்லா நிலை ஆர்வாதம், இறைவனை காடுபவர்கள், எற்பவர்கள் இன்னல் ஏதமின்றி இனியதொரு வாழ்வையும், எல்லாச் செல்வங்களையும் பெறமுடியும் என்றெண்ணி இறைவனை வழிபடுதல் ஆர்வாத இறையியல் எனக் கருதப்படுகிறது.

* ஆர்வாதத்தைப் பரத்துக்குரியது, இகத்திற்குரிய என்ப பிரிப்பது தவறு. இரண்டுக்கும் இணைந்திருக்கின்ற காட்சிகளை வேண்டும். இறையாசு இங்குதான் நிறுவப்படுகிறது. இறைவனின் அருட் பேற்றினையும் மானிட முழு கலனையும் இணைத்துச் சித்தப்போருக்கு இவ்வாறு பகுத்துப்பார்க்கும் சித்தனை தோன்றாது.

* பிரருடைய கலத்தை விரும்புதல், அதற்காக இறைவனை வேண்டிதல் என்ற கருத்தில் மனிதரை மனிதர் ஆர்வாதிகளாம். பிறர் மீது அன்பு கூறுவதும், பகைவர்களை ஆர்வதிப்பதும் நமது கடமை எனத் திருமறை கூறுகிறது. ஆயினும் கடவுள் தான் எல்லா அருட்பேற்றங்க்கும் அடிப்படைக்காரனார்.

— அருள்திரு. C. R. W. டேவிட் T. T. S

அடுப்பிலிருந்து:

இரண்டாம் உலக யுத்தம் இன்னும் ஓயவில்லை!

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் இன்னும் ஓயவில்லை என்றவுடன் ஆச்சரியப்படுகின்றீர்கள் அல்லவா வாசகரே? ஆம்! எனக்கும் உங்களுக்கும் அல்ல! இத்தோனேயிய தீவுக் கூட்டங்களில் ஒன்றான மொரட்டால் தீவுக் காடுகளில் அண்மையில் இத்தோனேயிய வீரர்களால் சுண்டுபிடிக்கப்பட்ட 57 வயதான யப்பானிய இம்பிரியல் இராணுவப்படை வீரர் நாகுமார என்பவருக்கு இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின்போது யப்பானுக்காக போராட புறப்பட்ட இவர், இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் முடிந்துவிட்டது என்பதைக் கூட தெரியாதவராக கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக காட்டில் தமது மறைவாக வாழ்ந்துவந்திருக்கிறார்! இதனால் இவருக்கு தன் தாய் மொழியான யப்பானிய மொழி கூட பேசமுடியவில்லைபாம்!

இவரைக் குறித்த கேள்விப் படும்போது ஆச்சரியப்படாதவர்கள் இருக்கமுடியாது "முப்பது ஆண்டுகளையும் வீணை ஒரு காட்டில் சித்திவிட்டானே பாவி!" எனக் கவலைப்படாதவர்கள் இருக்க முடியாது. ஆனால் முப்பது ஆண்டுகளும் இவர் காட்டில் வாழ்ந்ததற்கு ஒரு முக்கிய காரணமிருந்தது என்பதை எவருக்கும் மறைக்கவே மாறக்கூடாது முடியாது. ஆம்! இவர் இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் முடிந்துவிட்டதை அறியாமலிருந்ததே அதற்கு முக்கிய காரணமாகும் இவர் அண்மையில் ஜாகத்தாயிலுள்ள யப்பானிய துரகத்தில் இத்தோனேயிய அரசாங்கத்தினால் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்! (27-12-74)

திரு. நாகுமார இரண்டாம்

சொல்லும் பொருளும்

* ஆர்வாதம் (சமஸ்கிருதச் சொல்): 'வாழ்த்துருள்க' என்ப இதன் பொருள், நீடு வாழ்க என ஆர்வதித்தார் = இதனைத் தமிழில் கூறினால் 'நீடு வாழ்க என வாழ்த்தி அருளினார்' என்பதே.

* அருள் திரு: இவ்வாறு பிரித்து எழுதுவது சரியே, 'அருட்டிரு' என்றும் எழுதலாம். ஆனால் 'அருட்கிரு' என்பது பிழை. 'என்தி' என்ற எழுத்துக்கள், ஒன்முகேரும்போது, இருபுற மாற்றம் (Reciprocal Change) ஏற்படும். "என்தி" = டிடி.

அருள் + கடல் = அருட்கடல்
அருள் + குரு = அருட்குரு
அருள் + பாடல் = அருட்பாடல்

* "கன்வீனர்" (Convenor) என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு, "கன்வீன்" என்று எழுதுவது நடைபெற்றிருக்கிறது. 'கன்வீனர்' என்ற சொல், "கன்ருருடர்" எனப் பொருள்படும். எனவே இவ்விதம் எழுதுவது தவறு. இந்த ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு "கூட்டுவர்" அல்லது அமைப்பாளர்" எனப் பயன்படுத்துக.

— (டி. பி. எ. கி.) T. T. S.

உலக மகாயுத்தம் முடிவடைந்ததைப்பற்றி தெரியாமல் காட்டில் இருந்த அகிசயத்தைப் போலவே இன்னுமோர் அகிசயத்தைக் குறித்து கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா வாசகரே? ஆம்! அதுதான் இரண்டாயிரம் வருடங்களின் பரவலாற்றுகளான தண்டனை செலுத்தப்பட்டு விட்டது என்பதை அறியாமல் இலட்சக்கணக்கானவர்கள் இன்னும் தங்கள் பரவலாற்றுகளான தண்டனையை தாங்களே செலுத்த முனைவதும் பாவம் ஏனும் கிங்குத்தெரியாத காட்டிலிருந்து மீள முடியாமல் தவிப்பதுமாயிருக்கிறது! வீரர் நாகுமாராவுக்காவது யுத்தம் முடிந்துவிட்டது இதுவரைக் காலமும் தெரியாதிருந்தது எனலாம். ஆனால் இவர்களுக்கோ பாவத்தின் தண்டனை செலுத்தப்பட்டு விட்டது, பாவத்தினின்றும் விடுதலை கிடைத்துவிட்டது என்ற சத்தியம் அதுதான் மும் எடுத்துரைக்கப்பட்டவண்ணம் இருக்கிறது! அப்படியிருந்தும் இவர்கள் தங்கள் பாவவழிகளைவிட்டு மனங்கிரும்பாதிருப்பதுதான் அகிசயத்திலும் அகிசயமாயிருக்கிறது! வீரர் நாகுமாராவுக்காவது, முப்பது வருடங்களும் தான் ஒன்றைத் தெரிவிக்கொள்ளாதிருக்கும்படியால் வீணை சித்திவிட்டானே என்று கவலைப்படும் இன்னும் பல வருடங்களுக்கு வாழ் தருணமிருக்கிறது. ஆனால் இவர்களுக்கு இப்படியொரு தருணம் கிடைக்கலாமென்ற நினைக்கின்றீர்களா வாசகரே? இல்லை யென்றால், வழியும் கண்ணீரையும் துதிக்கின்றோம்! பின்னர் தேவை! —மலை.

"முருகு" என்பதன் பொருள்?

'முருகு' என்பது பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல். அப்பல பொருள் சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கன நான்கு. அவை மனம், இனமே, கடவுள்தன்மை, அழகு என்பன.

இக்கான்கு பொருளடங்கிய ஒரு சொல்லால் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் முழுமுதற் பொருளை அழைத்தது கியக்கத்தக்கது. இயற்கை மனமும், மாறா இனமையும், எல்லாப்பொருளையும் கடந்தொளிநூல் தன்மையும், அழியா அழகும் இறைவனிடத்தில் இலங்குவது கண்டு, அப்பொருள்களை முறையே உறை தற்கிடம் பெற்றள்ள 'முருகன்' என்று சொல்லி, அவ்விறைவனுக்குப் பழந்தமிழ்மக்கள் குட்டியதன் திறமையை கோக்குழி அவர்களது கூத்தமதி புனுகிறது.

"இயற்கையழகை முருகெனக் கொண்டு பழந்தமிழ் மக்கள் வழிபாடு நிகழ்த்தி வந்தனர். இவ்வாறு முருகனை வழிபடுவோர் தொகை நாளடைவில் அருகிவிட்டது. அத்துல் பல கடவுளர் உணர்வு, பன்னெரி உணர்வு போராட்டம், காட்சிகள், பிரிவுகள் முதலிய இழிவுகள்கோன்றலான பழைய இயற்கை வழிபாடு மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று, இழிவுகள் தொலைதல் ஒரு தனி இயற்கை வழிபாடு மீண்டும் நாட்டில் உயிர்த்தெழல் வேண்டுமென்பது எனது வேண்டுகோள்.

— திரு வி. க.

EDITORIAL

The Holy Week

In the local American Mission Churches till about thirty years ago, the observance of Holy-Week was absolutely unknown. This was in conformity with the extreme sections that broke away from the Roman Church during the Reformation. But in the Eastern Church, and the Western Church generally, the observance of Holy Week seems to have started pretty early. A document called "The Pilgrimage of Etheria" published in the Fourth or Fifth centuries gives an account of the practice of the observance at that time.

Now that we have begun to take the Christian Calendar seriously, Holy Week is one of the most prominent highlights of the year. During each day of the Week the event that happened in the actual life of our Lord may be remembered. Generally speaking in the Churches which have Holy-Week rigorously from ancient times there has been a relaxation of late—the Vatican Council having played no small part.

At one time, Holy Week where it was observed, was observed often to its utmost rigour with much testing and mortification of the flesh.

Now the tendency is to go from tradition to biblical sources. Here the prophets Isaiah and Micah are of great service in decrying the Jewish practice of sacrifices while neglecting the ethical side of religion. So the relaxation of asceticism is meant to emphasise the ethical side of religion.

We must come out of Holy-Week not thinner but holier, pure with a greater desire to serve the Lord. If this does not happen, our observance of the Holy-Week has not been of much avail.

The great point to remember about Holy Week is that it culminates in Easter. The Lord is risen. God has triumphed. Behind the Bible there is a shadow or conflict between the powers of evil and God. Easter is meant to proclaim to the whole world that God has triumphed. Hence it is that it is not over mortification of our flesh that counts but the triumph of God.

— S. K.

Dark Days of 1987

(Continued from our last issue)

The Madras Regiment replaced the Gorka Rifles during the first week of December. It was a larger regiment and occupied a larger part of the College and village. The Christmas services, carol services and the New Year services took place. Most people who left Vaddukodai for safety in Colombo have now returned. The electricity supply resumed about the first week of January. School reopened on the 4th of January and attendance picked up by Thai Pongal. The postal services have resumed and check points have been reduced and transport was much better.

Though in many ways Vaddukodai had it lighter, it is only now we in Vaddukodai are able to assess the intensity of the battle that was, through the publications from abroad. Extracts from an article in "India Today" by Shekhar Gupta reprinted in the Sunday Times of 31st January, 1988 gives us an idea of the intensity of this horrible war.

"The Indian army has never seen a war like this..... The campaign has had many firsts—It was the first time that the army, navy and air force launched joint operations; the first time that India used helicopter gunships in actual combat; and also the first time that guns from a navy ship were fired in support of the land operations—to blast the LTTE bunkers held up a paracommandos squad on the

causeway linking Jaffna with Karativu Island. This was also the first use of the Naval Landing Ship Transports to put armour directly in combat. And vitally for India, the N-72 tank which is its mainstay against Pakistan was exposed to RPG fire—"Now we know where the tank is strong and where weak" says a general.

It is of interest to military scientists that a total of almost 45,000 Indian troops are now necessary to keep about 2000 hardcore LTTE men inactive in the North and East of Sri Lanka. The heavy presence of the IPKF is a daily experience to all in Jaffna—did one ever imagine that Brigadiers, Colonels, Majors and Captains of the fourth largest army in the world would one day patrol the sleepy unsophisticated lanes of Vaddukodai in all their spick and span military attire!

News in brief

● Mr. B. J. (Ranjit) Sinniah, Senior Credit Officer of the Hatton National Bank Ltd., Central Office, Colombo has been appointed Manager of the Bank's Branch at Wellawatte with effect from 1st February 1988. He is the eldest son of Mr. & Mrs. B. R. R. Sinniah of Chavakacheri and the son-in-law of Mr. & Mrs. N. S. Karunairajah of Irupalai.

An Appreciation

Mrs. Rasamanie Jesudasan

Almost an year ago, I met again Mrs. Rasamanie Jesudasan in her Bambalapitiya residence with her daughter Maheswari. I was meeting her after an elapse of five years. Although she looked aged, she was still that warm, cheerful and friendly person I had known for almost thirty years in Vaddukodai. Again in October this year, I went to visit her in her home, to be told by her daughter that Mrs. Jesudasan had passed away after a brief illness on 24th August 1987. I realized then, that one of the most selfless, friendly and humble person of an older generation was no more.

Mrs. Jesudasan was born on 31st July 1912 a fifth generation christian and the only daughter of Vaithilingam and Sara Rasamuttu. She grew up at Kathankuddi where her father was a Notary Public and had her early education at Vincent Girls School Batticaloa. Although she lost her mother at the age of eight, she had a happy home; as being the only daughter was much loved by her father.

Her marriage to Edwin Canagasingham Jesudasan was solemnized by Rev. Paul at Uduvil Church in February 1931. Edwin Jesudasan affectionately known as 'PM' among friends was a tall and handsome person with a ready smile and a sharp wit. As the wife of the Postmaster she moved to stations where her husband served, before settling in her ancestral home in Vaddukodai in 1941. It was here, more than in any other place, that Mrs. Jesudasan's life was spent.

Three features, I think, characterise the personality of Mrs. Jesudasan: a good christian, a devoted and wise mother, a generous friend and good neighbour.

To Mrs. Jesudasan Sunday morning worship at the local church became a part of life. An incident remains vividly in my mind—some of us as bachelors who occupied the upstairs of the YMCA block over looking the Brown field of the College Lane used to be reminded that it was time for the morning service by the appearance of Mrs. Jesudasan walking down the College Lane to Church. A regular church goer whatever the demands of her home are she participated fully in whatever capacity she was called to help in the activities of the church. For over forty years, she lived and worshipped in the Vaddukodai Church living through all the vicissitudes of time with simple faith and striking courage.

It was perhaps this faith which made her a patient, de-

voted and understanding mother of eight fine children, nurtured by her, schooled at Jaffna College and who are now successfully serving as teachers, doctors and accountants in Sri Lanka, Nigeria, New Zealand and the United Kingdom. Her active life and high moral sensibilities no doubt provided the environment at home for a disciplined life and hard work. Her home was also a home to others; whether it was a visit, a game of bridge, a social gathering of students from the College, preparation for a friends wedding, even a place to stay for a stranded student.

Having lived in Vaddukodai for over forty years with such warmth, she endeared herself to many people who refer to her as 'amma' and 'acca'. Even after her husband's death in April 1967, her home continued to remain as the bedrock of all her sustaining values. The church, the school, the community, her friends and neighbours beside the demands of her family continued to occupy her interest. One usually did not pass her home without calling on her. On one such occasion I remember, I was passing her home in a hurry not intending to visit her as I was then living in Jaffna. She saw me and in her characteristic way said என்ன இந்தப் பக்கம்! I ended up with a long and interesting conversation.

Rasamanie Jesudasan was a representative of the best elements in a supposedly old world society which need to be renewed and fortified in the new society about to be born. In the turmoil and confusions of the present, the manifold virtues of her exemplary life remains more than ever an enduring repository of civilized life.

With a postmasters salary, it must have been her resourceful ways and capable management that helped bring up her large family.

Obituary

Mrs. J. N. Perinpanayagam

The death occurred at the Jaffna Private Hospital on Saturday the 20th February of Mrs. Josephine Nesaratnam Perinpanayagam, beloved wife of late D. K. Perinpanayagam and daughter of late Mr. & Mrs. L. S. Ponniah of Atchevely. The funeral took place at Atchevely on Sunday the 21st February conducted by the Revs. V. Tharmakulasingham and V. Rajakumar, and the remains were interred at the Vallai cemetery.

She leaves behind, a brother, P. J. Thambiratnam and one sister Mrs. C. T. Rajadurai who is now in Australia. She was in her youth, a teacher at Udupiddy Girls' College and later at the Uduvil Girls' College for a number of years.